

Teremin: Jaký?
Lavinie: Chcete změnit svět.
Teremin: Vážně?
Lavinie: Ano.
Teremin: Máte pro to nějaké důkazy?
Lavinie: Goldberg mi vyprávěl, jak jste tenkrát v institutu šlapal na kole.
Teremin: Na jakém kole?
Lavinie: Na tom kole, které generuje elektrický proud. Ve dvacátém roce.
Teremin: Už si nevzpomínám.
Lavinie: Dělal jste experimenty s hibernací krys.
Teremin: Měli jste je zmražené na minus dvacet stupňů...
Lavinie: ...ale pak jednou vypadl proud na déle než obvykle. Hrozilo, že se všechnen váš pokusný materiál rozmrazí.
Teremin: Aha.
Lavinie: A vy jste se rozhodl vyrobit proud tak, že budete šlapat na generátorech.
Teremin: Skutečně?
Lavinie: Ano. Přinutili jste šlapat celý institut. A když už nemohli, začal jste zpívat Internacionálu, abyste jim dodal sílu. Všichni postupně odpadli, ale vy jste vydržel až do konce.
Teremin: Ano. To jsem já. Jak dlouho jsem šlapal?
Lavinie: Sedmnáct hodin. Museli vás sundat v křečích z kola, byl jste v transu, nevěděl jste o sobě, a přesto jste šlapal dál.
Teremin: Tohle o mně vypráví Goldberg?
Lavinie: Vypráví to s obdivem.
Teremin: Goldberg u toho nebyl.
Lavinie: Ale stalo se to tak, ne?
Teremin: Tak zaprvé: kola z institutu rozkradli už v sedmnáctém. Zadruhé: nikdo z lidí v institutu by nevydržel šlapat ani pět minut. A krom toho jsme nemohli vyrobit dost proudu na chod několika mrazáků.
Lavinie: Ale už tehdy jste měl ideál. Dokázal jste se obětovat.
Teremin: To nebyl ideál. To bylo zoufalství, to si nepleťte.
Lavinie: Pro mě je to to samé.
Teremin: Podívejte, Lavinie. Tady v Americe je to jednoduché. Když potřebujete nějakou součástku, tak jdete do

obchodu a koupíte si ji. Ale víte, jak jsme sháněli součástky v Petrohradu a v Moskvě v dvacátých letech?
Lavinie: Ne.
Teremin: Na trhu.
Lavinie: Na jakém trhu?
Teremin: Na obyčejném trhu. Takový blěšák. Dřevěné kozy, na nich hrubé smrkové fošny a každý prodává, co má. Většinou lidi z vesnice. Brambory, tuřín, živé slípky, naložené slanečky a hříbky a mezi tím sem tam někdo, kdo prodává dejme tomu elektronku nebo kondenzátor. Ale jakou elektronku, jaký kondenzátor a jestli bude stejná věc k máni ještě zítra, to nikdo nevěděl. Čas od času někdo něco přivezl z ciziny, něco objednal institut, ale to bylo strašně zdlouhavé a většinou stejně přivezl něco jiného, než jsme chtěli.
Lavinie: Tím obdivuhodnější je, že jste dokázali něco postavit.
Teremin: Ale neměli jsme žádný plán. Stavěli jsme svoje přístroje prostě z toho, co bylo na trhu, co jsme našli mezi slípkou a tuřínem.
Lavinie: To záměrně zjednodušujete.
Teremin: Víte, proč jsem se tenkrát zabýval hibernací?
Lavinie: Protože jste se chtěl postavit smrti, postavil se Bohu.
Teremin: Protože se někomu v institutu podařilo sehnat na tu dobu neuvěřitelně výkonné mrazáky. Kolega Petrofimov experimentoval s rentgenem ze stejného důvodu.
Lavinie: Proč?
Teremin: Protože se mu podařilo sehnat na blěším trhu rentgen. Nebyli jsme to my, kdo rozhodoval o dalším vývoji vědy, byly to často samotné součástky, samotné dílčí přístroje.
Lavinie: A tomu mám podle vás věřit?
Teremin: Chci, abyste pochopila, že vynálezce je strašně nesvobodný člověk.
Lavinie: Ale vy nejste jenom vynálezce.
Teremin: A co jsem?
Lavinie: Jste bolševík.
Teremin: Ano. Vy všichni ve mně vidíte zosobnění revoluce. Ale představte si, že byste zjistila, že jsem to všechno dělal jenom pro peníze. Pak byste mě přece ráda neměla.